

Beleidsregel “Sancties bij fraude en plagiaat”

1. Toepasselijke wettelijke regels

Op grond van art. 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), kan de Examencommissie (hierna: de commissie) een student die zich aan fraude of plagiaat schuldig maakt, het recht ontnemen aan een of meer door haar aan te wijzen tentamens deel te nemen voor de duur van ten hoogste één jaar.

In het Examenreglement van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid, dat o.g.v. art. 7.12b, derde lid, WHW, is vastgesteld, is in art. 5.1 gedefinieerd wanneer sprake is van (ernstige) fraude en (ernstig) plagiaat. Daarnaast is in art. 4.9 bepaald dat de commissie de bevoegdheid heeft een tentamen of scriptie ongeldig te verklaren, indien de authenticiteit ervan niet kan worden geborgd. In art. 5.5 is ten slotte bepaald dat de commissie een eventuele sanctie vaststelt. Omdat het vaststellen van een sanctie maatwerk veronderstelt, is in artikel 5.5 niet vastgelegd welke specifieke sanctie in geval van fraude of plagiaat zal worden opgelegd. Wel geldt vanzelfsprekend de bovengrens van 1 jaar van art. 7.12b, tweede lid, WHW.

Het Examenreglement van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid bevat een regeling over fraude en plagiaat die afwijkt van de universitaire Fraude en Plagiaat Regeling Studenten UvA.

2. Sanctiebeleid

Gelet op de hiervoor genoemde wettelijke bepalingen maakt de commissie op de volgende wijze gebruik van haar bevoegdheid om een sanctie op te leggen:

- 1) In geval van fraude en plagiaat wordt het ingeleverde werk (tentamen, werkstuk of scriptie) in beginsel ongeldig verklaard, omdat de authenticiteit ervan als gevolg van de fraude of het plagiaat niet kan worden vastgesteld of gewaarborgd. Een ongeldigverklaring is in zoverre geen sanctie.
- 2) Omdat een ongeldigverklaring van het ingeleverde werk veelal geen sanctie inhoudt, maar een onvermijdelijke maatregel omdat de authenticiteit niet buiten kijf staat, zal daarnaast – afhankelijk van de ernst van de fraude of het plagiaat (zie 3) en de mate van verwijtbaarheid bij de student die zich daaraan schuldig heeft gemaakt (zie 4) – in beginsel een bijkomende sanctie worden opgelegd (zie hierover nader onder 5).
- 3) De ernst van de fraude of het plagiaat wordt bepaald door de omvang ervan. Van ‘ernstig’ plagiaat is in ieder geval sprake indien stukken tekst zijn overgenomen zonder (adequate) bronvermelding of indien de structuur van andermans werk is overgenomen zonder naar de auteur ervan te verwijzen.
- 4) De mate van verwijtbaarheid hangt samen met de vraag of het verweten handelen (nalaten) getuigt van opzet of ernstige nalatigheid dan wel van een incidentele slordigheid.

Verder is ‘recidive’ een factor die een zwaardere sanctie rechtvaardigt en daartoe in beginsel ook aanleiding geeft.

- 5) Om studievertraging als gevolg van een bijkomende sanctie zoveel mogelijk te voorkomen, wordt een student in beginsel niet uitgesloten voor de herkansing van het vak waarbij de fraude geconstateerd is. Als bijkomende sanctie zal dan doorgaans worden gekozen voor het uitsluiten van een of meer tentamens die op kortere termijn (d.w.z. binnen een half jaar na dato van het tentamen waarbij de fraude geconstateerd is) kunnen worden herkanst.